

дупка се заврѣ. И земя, и вода — всичко се скове отъ студъ. Малъкъ-Сѣчко — Господъ днитѣ и годинитѣ да му отсѣче! Тѣкмо си привършимъ дървата, той ни стегне, та отъ студъ ще измремъ. Марта! — дано да мре за вода и да нѣма кой да ѝ подаде! Една е, и тя да не е! Пияна бабичка!

Като се разплаче, като се разлигави, да те е гнусъ да я гледашъ! Понѣкога се засмѣе, колкото да излѣже овцитѣ да се обягнатъ, та да имъ одере агънцата. А пѣкъ Априлъ — тоя лѣжецъ проклети! — излѣже стадата да излѣзатъ на паша, па като удари студенъ дѣждъ и лапавица, та на което агне Марта не е могла да му вземе кожата, той ще я вземе.“

Голѣмъ-Сѣчко не можалъ да дослуша. Разлютилъ се той, надулъ се, напѣгналъ се, понесълъ снѣга отъ ридове и чукари: настанала страшна виелица. Бабата побѣгнала и едва жива стигнала у дома. Голѣмъ-Сѣчко я проклелъ: „Кога поговоришъ, отъ устата ти змии и гушери да падатъ!“

Щомъ поговорила бабата, змии и гушери се посипали отъ устата ѝ. Една змия охапала бабата и дѣщеря ѝ и тѣ умрѣли. Останалъ мжжѣтъ съ майка си и си заживѣли честито.

М. Влайковъ.

